

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/105/2019
Identifikačné číslo spisu:	1301899607
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1301899607.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: W.. Y.. Q. Ď. - Stavebno - obchodná firma N., IČO: XX XXX XXX, B. X, N., Česká republika, právne zastúpený: JUDr. Jozef Holíč, advokát, Lužická ul. č. 7, Bratislava, proti žalovaným: 1/ W.. W. S., správca konkurznej podstaty ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. v konkurze, H. XX, S., ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. v konkurze, IČO: 31 328 750, Štefánikova 15, Bratislava, 2/ RA-MI, s.r.o., IČO: 46 943 382, Špitálska 45, Bratislava (právny nástupca pôvodného žalovaného 2/ EMINENS, spol. s.r.o., IČO: 00 589 497, Glejovka 1, Pezinok), 3/ X. T., naposledy bývajúca S. XX, S., 4/ C. T., bývajúci S.-I. A., 5/ EURO 2000, spol. s r.o., IČO: 35 761 458, Za stanicou 5, Bratislava, žalovaní 4/ a 5/ právne zastúpení: JUDr. Marián Alušic, advokát, Bieloruská 7, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a o vypratanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12 C 39/2001, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. júla 2016 sp. zn. 10 Co 35/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 1/ p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 39/2001-874 z 20. februára 2015 zamietol žalobu žalobcu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a o vypratanie nehnuteľnosti a rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na skutočnosť, že základnou procesnou podmienkou úspechu žaloby o určenie je skúmanie existencie naliehavého právneho záujmu navrhovateľa (ďalej aj ako „žalobca“) na požadovanom určení s tým, že žalobca naliehavý právny záujem na žalobe odôvodňoval tým, že súdne rozhodnutie bude podkladom pre zápis jeho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.

2. V ďalšom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81 Cb 80/97-859 zo dňa 09. decembra 2002 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Obo 62/03 zo dňa

24. septembra 2003, ktorým bol návrh žalobcu na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty zamietnutý, pričom z obsahu rozsudku dovolacieho súdu vyplynulo, že celý majetok, ktorý žalobca získal Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992 platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do majetku spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o. pričom na tomto právnom úkone sa vedome podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy tzn. aj žalobca. Súd prvej inštancie konštatoval, že žaloba žalobcu na vylúčenie majetku z konkurznej podstaty bola právoplatne (dňa 05. januára 2004) zamietnutá a správca konkurznej podstaty v rámci speňažovania podstaty predmetnú vec predal.

3. Okresný súd napokon uzavrel, že pre existenciu právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe, (rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 81 Cb 80/97-859 zo dňa 09. decembra 2002 právoplatného dňa 05. januára 2004), ktoré je pre správca konkurznej podstaty záväzné, žalobca už nemôže mať naliehavý právny záujem na určení, že veci patria do jeho vlastníctva, pretože ani v prípade vyhovenia jeho žalobe, by sa na jeho právnom postavení nič nezmenilo, nakoľko vzhľadom na zamietnutie vylučovacej žaloby je správca povinný postupovať v konkurze v zmysle Zákona o konkurze a vyrovnaní (zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, pozn.), a teda vychádzať z toho, že predmetné veci tvoria podstatu úpadcu. Dodal, že zamietnutie žaloby, ktorou sa žalobca domáhal vylúčenia vecí z konkurznej podstaty znamená, že správca konkurznej podstaty úpadcu pri spisovaní majetku úpadcu pojal (zahrnul) do konkurznej podstaty majetok úpadcu tzn. majetok, ktorý v čase vyhlásenia konkurzu patril úpadcovi, teda správne i majetok, ktorého vylúčenia z konkurznej podstaty sa žalobca domáhal, a teda ich vlastníkom bol úpadca a žalobca nie je (nebol) ich vlastníkom.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 10 Co 35/2016 z 21. júla 2016 podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. V prvom rade krajský súd poznamenal, že predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, že nehnuteľnosť - stavba so súpisným číslom 10908, nachádzajúca sa na parcele č. 15115/16, druh stavby: 7000 ubytovňa, vedená na Liste vlastníctva č. 3288 patrí do jeho vlastníctva v celosti 1/1. K tomu doplnil, že nakoľko sa žalobca svojou určovacou žalobou, spojenou (po jeho návrhoch na zmenu petitu) s návrhom na vypratanie nehnuteľností, domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dôvodiac tým, že majetok, ktorý získal Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992, nevniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o., a preto nedošlo k zmene vlastníctva daných nehnuteľností zo žalobcu na danú spoločnosť, bolo potrebné predovšetkým vyriešiť ako predbežnú otázku, čo bolo predmetom nepeňažného vkladu, čiže otázku, ktorú však mohli súdy právne posudzovať v uvedených konaniach iba podľa ustanovení Obchodného zákonníka, resp. Zákona o konkurze a vyrovnaní.

6. Odvolací súd dal do povedomia, že žalobca sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 81 Cb 80/97 domáhal voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu (žalovaného 1/ v tomto konaní) vylúčenia hnutelných a nehnuteľných vecí (aj nehnuteľností ako v tomto konaní) z konkurznej podstaty úpadcu, pričom v konaní úspešný nebol, súdy rozhodujúce o návrhu žalobcu na vylúčenie vecí (hnuteľných a nehnuteľných) z konkurznej podstaty žalovaného 1/ otázku, čo bolo predmetom Zmluvy o predaji časti podniku, právoplatne vyriešili, a preto aj súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri rozhodovaní o žalobe žalobcu, ktorý sa v tomto konaní domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom špecifikovaných nehnuteľností a žalovaný 5/ je povinný ich vypratať, vychádzal práve zo záverov uvedených v rozhodnutí.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu vlastníctvo k celému vnesenému majetku, a teda i k nehnuteľným veciam, ktoré sú predmetom tejto žaloby, prešlo platne a účinne na žalovaného 1/ v zmysle § 133 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka dňom registrácie zmeny Spoločenskej zmluvy Dodatku č. 1, pričom rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo ustálené, že majetok nadobudnutý žalobcom na základe Zmluvy o predaji časti podniku a jej príloh zo dňa 30. apríla 1992 bol vnesený do majetku

žalovaného 1/, a preto súd prvej inštancie správne nadbytočne opätovne nepreukazoval a nevyhodnocoval identické tvrdenia žalobcu, ktorý rovnakými skutočnosťami a tvrdeniami preukazoval svoje vlastníctvo i v tomto konaní. Prvoinštančný súd podľa krajského súdu vec správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré sú predmetom žaloby žalobcu, prešlo platne a účinne na žalovaného 1/ v zmysle § 133 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka dňom registrácie zmeny Spoločenskej zmluvy Dodatku č. 1 s tým, že následne došlo na základe kúpnych zmlúv k ich prevodu postupne až na žalovaného 5/ z čoho vyplýva, že aj nárok žalobcu, ktorým sa okrem určenia vlastníckeho práva domáhal aj ich vypratania žalovaným 5/ bol nedôvodný, keďže žalobca nepreukázal existenciu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom tohto sporu.

8. Záverom odvolací súd dodal, že od žaloby o určenie vlastníckeho práva k veci treba odlišovať žalobu o vylúčenie veci zo súpisu podstaty (excindačnú žalobu) upravenú v ustanovení § 19 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Výsledkom úspešného uplatnenia takejto žaloby je vylúčenie veci zo súpisu podstaty a tým aj strata oprávnenia správcu nakladať s vecou a najmä strata možnosti speňažiť ju. Zápisom veci do súpisu podstaty rovnako ako právoplatným rozhodnutím o jej vylúčení zo súpisu podstaty alebo o zamietnutí vylučovacej žaloby, nemôže byť nikdy určený vlastník veci. V konaní o vylučovacej žalobe môže byť otázka vlastníctva riešená iba ako otázka predbežná a to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam. Ak v už skončenom občianskom súdnom konaní (konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 81 Cb 80/97) bola právoplatným rozsudkom vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu (t. j. predbežná otázka vlastníckeho práva k veciam, ktoré sú predmetom tohto konania), je súd v konaní o tomto ďalšom nároku viazaný tým, ako bola uvedená otázka vyriešená v právoplatne skončenom občianskom súdnom konaní (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 133/2009). Vzhľadom na vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd tento rozsudok potvrdil.

9. Žalobca podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP. Dovolateľ poukázal na nespravodlivé rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý nerespektoval zákon, vlastnícke právo žalobcu, nerozhodoval ako nestranný a nezaujatý súd zriadený zákonom, čo malo podľa dovolateľa za následok, že napadnuté rozsudky súdov nižšej inštancie sú rozsudkami nespravodlivými, pretože súdy svojim nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcovi uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadami v zmysle § 420 písm. f/ CSP a ide o vadu, ktorá zakladá zmatečnosť napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutia súdov nižších inštancií sú podľa dovolateľa zároveň postihnuté vadami nesprávneho výkladu a aplikácie zákonov a medzinárodných zmlúv. Dovolanie odôvodnil žalobca aj tým, že odvolací súd dňa 21. júla 2016 rozhodol rozsudkom bez nariadenia odvolacieho pojednávania, teda konal v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, čo malo za následok, že žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, vznášať argumenty a poukazovať na listinné dôkazy.

10. Dôvodom na zrušenie napadnutých rozhodnutí je podľa dovolateľa aj skutočnosť, že oba konajúce súdy porušili základné zásady súdneho konania, a to rovnosť zbraní, nezávislosť a nestrannosť súdov zriadených zákonom a nekonali v primeranej lehote s tým, že odvolací súd porušil verejný charakter pojednania. Mal za to, že oba konajúce súdy sa riadili iba rozhodnutiami obchodných ustanovení, pričom ich povinnosťou bolo sa riadiť aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Pochybenie súdov a konajúcich sudcov videl dovolateľ tiež v tom, že pre svoje rozhodnutia použili rozhodnutia obchodných súdov, ktoré ani pri voľnej úvahe použiť nemohli. Poukázal súčasne na to, že daný spor je sporom občianskoprávnym v zmysle Občianskeho zákonníka.

11. V ďalšom dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil verejné listinné dôkazy, pričom vierohodnosť týchto listín nemohla byť a nebola spochybnená, preto vyhodnotil dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako nespravodlivý.

12. Dovolateľ mal za to, že žalovaný 1/ nepodal žiadne vyjadrenie k odvolaniu z 05. mája 2015 rovnako tak žalovaný 2/, preto ak títo vyjadrenie podali uviedol, že ich nedoručenie žalobcovi je nutné považovať

za porušenie práva na spravodlivý proces, pretože vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní.

13. Tvrdenie súdu o tom, že žalobca mal platne a účinne vnieť ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o. majetok nadobudnutý na základe Zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992 považoval dovolateľ za nepravdivý. K tomu poukázal na pochybenie súdu spočívajúce v nesprávnom vyhodnotení, že v danej veci došlo k vneseniu, resp. k nepeňažnému vkladu v zmysle § 59 Obchodného zákonníka, keď odvolací súd neskúmal splnenie základných právnych skutočností v súvislosti s nepeňažným vkladom. Dodal, že o navýšení základného imania nerozhodlo valné zhromaždenie podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Keďže súdy neskúmali zákonný spôsob vnesenia majetku do základného imania, dovolateľ požiadal dovolací súd, aby preskúmal, či vnesenie majetku do základného imania sa uskutočnilo a ak áno, na základe akej právnej skutočnosti s tým, že uvedené dôvody v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Záverom ustálil, že tzv. „vnesenie“ nemožno aplikovať na ustanovenie o nepeňažnom vklade podľa § 59 Obchodného zákonníka.

14. V ďalšom dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s tvrdeniami a dôkazmi žalobcu prednesenými na pojednávaníach a v odvolaní. Na podporu svojej argumentácie dal do pozornosti stanovisko NS SR sp. zn. Obpj 1/99 zo dňa 19.03.1999, ktoré podľa jeho názoru konajúce súdy nerešpektovali.

15. Mal za to, že pokiaľ sa súdy odvolávali na vyhlásený konkurz, boli povinné zaujať stanovisko k vyhlásenému konkurzu a podľa toho sa aj riadiť a hlavne mali skúmať, ktorý majetok bol, alebo nebol v zmysle § 6 ods. 2 Zákona o konkurze vo vlastníctve úpadcu. Konštatoval, že ak by úpadca bol vlastníkom majetku, ktorý sprivatizoval žalobca, nebol by predĺžený a konkurz by nemohol byť vyhlásený. Podľa názoru dovolateľa sú v spise založené dôkazy, ktoré svedčia tomu, že predmetná nehnuteľnosť nebola vo vlastníctve úpadcu v deň vyhlásenia konkurzu, tieto však súd prvého stupňa ani odvolací súd neskúmal a neodôvodnil v zmysle § 191 CSP. V odôvodnení rozsudku podľa dovolateľa chýbajú také nevykonané skutkové zistenia, ktoré robia napadnutý rozsudok nepreskúmateľným, nespravodlivým podľa § 420 písm. f) CSP, teda zmatečným.

16. V ďalšom uviedol výhrady k rozsudku sp. zn. 2 Obo 170/96 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obo 62/03, na ktoré sa odvolávali súdy nižšej inštancie a dal do pozornosti Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cpj 33/01.

17. Vychádzajúc z uvedeného mal dovolateľ za zrejmé, že právny úkon ktorým bolo vlastníctvo prepísané na ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o. a následne na žalovaného 2/, je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Preto navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal krajský súd k úhrade dovolateľových trov konania.

18. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi odvolacieho a prvostupňového súdu. Mal za to, že dovolateľ platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV A-Z, spol. s r.o. Dodal, že mu nie je zrejmý nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorý znemožnil žalobcovi uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces alebo že by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

20. Dovolací súd najskôr skúmal existenciu prvého z dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov,

ktorým je tzv. vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. zmätočnosť rozhodnutia) neznamená len splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

21. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

22. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ v dovolaní namietal, že sudy nižšej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to tým, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie sú nespravodlivé, nepreskúmateľné a zmätočné, pričom konajúce sudy použili nesprávny výklad a aplikáciu zákonov. Dovolateľ spochybňoval správnosť hodnotenia dôkazov a správnosť skutkových zistení. Odvolaciemu súdu vyčítal, že nenariadil pojednávania na prejednanie odvolania a že sa nevysporiadal s tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

24. Podľa názoru dovolacieho súdu sa sudy nižšej inštancie vyčerpávajúco venovali všetkým kľúčovým aspektom prejednávaneho sporu. Z odôvodnenia rozsudkov súdov nižšej inštancie je zrejmé, že s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 81 Cb 80/1997 z 09. decembra 2012 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 62/2003 z 24. septembra 2003, ktorými sa právoplatne rozhodlo o návrhu žalobcu na vylúčenie hnutelných a nehnuteľných vecí nadobudnutých na základe Zmluvy o predaji časti podniku z 30. apríla 1992 z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. (žaloba bola zamietnutá, pozn.), mali za nesporné, že sporný hnutelný a nehnuteľný majetok, ktorý žalobca žiadal vylúčiť z konkurznej podstaty úpadcu ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. patril do konkurznej podstaty tohto úpadcu, preto ho správca konkurznej podstaty správne zaradil do podstaty úpadcu a po obdržaní súhlasu príslušného konkurzného súdu na speňažovanie majetku úpadcu predmetný majetok predal. Z uvedených rozhodnutí pre sudy nižšej inštancie tiež vyplynulo, že žalobca nepreukázal, že by bol v čase rozhodovania súdu vlastníkom sporných nehnuteľných a hnutelných vecí nadobudnutých v rozsahu získanom Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992, nakoľko celý majetok získaný Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992 platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. Sudy nižšej inštancie, s poukazom na skutočnosť, že vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré sú predmetom žaloby žalobcu, prešlo platne a účinne na úpadcu v zmysle § 133 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka dňom registrácie zmeny

Spoločenskej zmluvy Dodatku č. 1 vysvetlili, prečo považovali nárok žalobcu, ktorým sa okrem určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam domáhal aj ich vypratania, za nedôvodný. Súd prvej inštancie jasne a výstižne ozrejmil dôvody, pre ktoré dospel k záveru o neexistencii naliehavého právneho záujmu žalobcu na určení, že nehnuteľné veci patria do jeho vlastníctva, pretože ani v prípade vyhovenia jeho žalobe, by sa na jeho právnom postavení nič nezmenilo, keďže pre existenciu právoplatného rozhodnutia súdu o vylučovacej žalobe, ktoré bolo pre správcu konkurznej podstaty záväzné, boli sporné nehnuteľnosti zahrnuté do konkurznej podstaty úpadcu ako majetok, ktorý v čase vyhlásenia konkurzu patrila úpadcovi a následne postupne predané až na žalovaného 5/. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie s poukazom na § 194 ods. 2 Civilného sporového poriadku doplnil, že súd musí v novom konaní rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozhodnutia u tých istých účastníkov (v predmetnom spore právoplatné rozhodnutie o vylučovacej žalobe, pozn.). Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie krajského súdu súčasne reagovalo na všetky kľúčové námietky obsiahnuté v odvolaní.

25. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolateľ neopodstatnene namietal, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP.

26. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom dovolacieho súdu nestotožňuje nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

27. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

28. K námietke dovolateľa o nenariadení pojednávania na prejednanie odvolania sa dovolaciemu súdu žiada uviesť, že podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania iba v dvoch prípadoch a to a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ak si to vyžaduje verejný záujem. V danom spore sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie a skutočný stav veci považoval za zistený (pozri ods. 7 až 12 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania odvolací súd nezistil (§ 384 ods. 2, 3 CSP). Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem (konanie o určení vlastníckeho práva a o vypratanie nehnuteľnosti nemá širší spoločenský dopad a dotýka sa výlučne účastníkov tohto konania a práv a povinností vyplývajúcich z ich vzájomného právneho vzťahu) rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý plne zodpovedal zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). To znamená, že v prejednávanej veci nič nebránilo dovolaciemu súdu, aby predmetnú vec rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Dovolací súd uzatvára, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práv dovolateľa na spravodlivý súdny proces.

29. Napokon, pre úplnosť k tvrdeniam dovolateľa vyplývajúcim z obsahu dovolania o nevykonaní, resp. nezopakovaní dokazovania odvolacím súdom, dovolací súd pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (resp. súd prvej inštancie). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Postup odvolacieho súdu spočívajúci v rozhodnutí o odvolaní bez vykonania ďalšieho dokazovania nasvedčuje tomu, že to odvolací súd nepovažoval za potrebné pre zistenie skutočného stavu veci, v tomto smere dovolací súd nezistil zo strany súdov nižších inštancií porušenie procesných predpisov, ktoré by zasahovalo do práv dovolateľa.

30. K dovolateľom namietanej nesprávnej aplikácii obchodných ustanovení a rozhodnutí obchodnoprávneho charakteru súdmi nižšej inštancie na žalobcov „občianskoprávny vzťah“ dovolací súd dáva do pozornosti, že súdy nižšej inštancie pri rozhodovaní o žalobe o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a o ich vypratanie s ohľadom na tvrdenie žalobcu o tom, že sporný majetok nevniesol do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. museli najprv ustáliť, čo bolo predmetom nepeňažného vkladu, a to v súvislosti s vyhlásením konkurzu na majetok dlžníka - spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. nebolo možné vykonať inak ako aplikáciou príslušných ustanovení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

32. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, kedy dovolateľ namietal, že rozhodnutia súdov nižších inštancií sú postihnuté vadami nesprávneho

výkladu a aplikácie zákonov s tým, že v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ žiadal dovolací súd, aby preskúmal zákonný spôsob vnesenia majetku do základného imania. Dovolateľ namietal, že právne závery odvolacieho súdu nemajú oporu v zákonoch a Ústave Slovenskej republiky a sú v rozpore s objektívnou skutočnosťou. Prípustnosť dovolania odvodzoval dovolateľ aj z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

33. Prioritne dáva dovolací súd do pozornosti, že v zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

34. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

35. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

36. Dovolací súd zdôrazňuje, že ak dovolateľ zastáva názor, že jeho dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí v dovolaní v spojitosti s týmto tvrdením vysvetliť svoje presvedčenie, že odvolací súd riešil dosiaľ dovolacím súdom neriešenú otázku. Namietaná právna otázka pritom môže vyplývať z textu dovolania a nemusí byť formálne vymedzená v jeho konkrétnej časti. Dovolací súd sa má pokúsiť autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane nedotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky (I. ÚS 336/2019, IV. ÚS 443/2020).

37. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 214/2018).

38. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP nemôže posudzovať správnosť skutkových zistení súdov alebo výsledok hodnotenia, resp. nevyhodnotenia dôkazov, premietajúci sa do skutkových zistení súdu. Najvyšší súd opakovane zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania je najvyšší súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací [v okolnostiach danej veci i prvostupňový, pozn.] súd (§ 442 CSP). Táto viazanosť zisteným skutkovým stavom je nevyhnutným predpokladom pre skúmanie správnosti právneho posúdenia veci, pretože podstatou právneho posúdenia veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Uplatnenie dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Preto tvrdenie žalobcu o tom, že majetok, ktorý získal Zmluvou o predaji časti podniku zo dňa 30. apríla 1992, nevniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o. vychádzalo z presvedčenia, že zmluva zo dňa 30. apríla 1992 je absolútne neplatná, a teda bol majetok nesprávne začlenený do konkurznej podstaty úpadcu (spoločnosť ŽELSTAV, A-Z, spol. s r.o.), teda vychádzalo z iného hodnotenia vykonaného dokazovania, ako ho vyhodnotili súdy nižšej inštancie, čo tvorilo jadro nastolenej otázky, nemôže mať charakter právnej, ale skutkovej otázky. Toto tvrdenie dovolateľa potom ani nemôže byť dostatočným dôvodom pre dovolací súd, aby uskutočnil meritórny prieskum. Právnym posúdením veci je totiž činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav. Takáto argumentácia viažuca sa k dostatočne označenej a určitej právnej otázke, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie, v dovolaní žalobcu absentuje. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu z ustanovenia § 421 CSP nevyplýva.

39. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP nepostupoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a neuviedol ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

40. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu).

41. Aj vo vzťahu k formálne označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP dovolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá je zároveň dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

42. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) ani tento dovolací dôvod (podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP) nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Dovolateľ žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd.

43. Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 CSP a so zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

44. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovanému 1/ voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

45. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.